

Nunta precede Revenirea

Marti, 26 ianuarie 2010

Gili Cârstea

Opinia generală este că timpul revenirii lui Hristos depinde de un calendar divin, pe care doar Tatăl îl cunoaște, și pe care nimeni nu îl poate modifica. Proponenții acestei concepții declamă furibund împotriva ideii că biserica ar putea avea vreo contribuție la modificarea acelui calendar, sau că ar avea vreo vină pentru îndelunga întârziere.

Există și teologi care recunosc faptul că biserica joacă un rol aici, constrânși mai ales de principiul solid al secerișului, prezentat de Hristos în Scriptură (Marcu 4:29). Ei înțeleg că nu te poți juca la infinit cu declarațiile inspirate, precum aceea că revenirea nu poate avea loc decât atunci când „caracterul lui Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său.” Dar cum se face reproducerea asta, sau cine este de vină că încă nu s-a făcut, nimeni nu are habar.

Extrem de rar se aude în media sau la amvoanele adventiste vreo referire la principiul Nunții, deși el este determinant în descrierea evenimentelor finale pe care o oferă Ioan în Apocalipsa. În capitolul 19 avem o descriere a unei scene de pe planeta reședință a guvernării divine, un fel de ceremonie de investire, urmată de o explozie de bucurie din partea locuitorilor universului că „Domnul, Dumnezeuul nostru Cel Atotputernic a început să împărățească” (19:6).

Destul de ciudat, nu? Cum adică, abia acum începe Dumnezeu să împărățească? Până acum cine a împărățit? Ce a făcut Dumnezeu în tot acest timp?

Dacă putem da crezare acestui „glas de gloată multă... ca bubuitul unor tunete puternice,” atunci Dumnezeu nu a împărățit până în acest moment, al căderii Babilonului. El S-a aflat pe banca acuzării, așteptând un verdict al juriului universal în acest proces cu Acuzatorul. Iar Fiul Său, Omul Isus Hristos, a rămas în toată această perioadă „un Miel junghiat,” așteptând completarea trupului Său,

așteptând ca familia umană să fie făcută „familia divino-umană” al cărei cap este Al Doilea Adam.

Glasul de tunet care anunță că Dumnezeu a început să împărasească explică imediat din ce cauză se întâmplă așa ceva. El spune că a avut loc Nunta Mielului, că soția Lui s-a pregătit, și de aceea „i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.”

Și ca să nu existe dubii despre autoritatea acestui mesaj profetic, lui Ioan i s-a cerut explicit să menționeze că „acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu” (19:9).

Concluziile vin de la sine: Dumnezeu S-a aflat în toată această perioadă sub acuzație, așteptând ultima ședință a procesului. Verdictul a stat în balanță, așteptând concluzia, obținută pe baza faptelor doveditoare, că guvernarea divină poate aduce pe oamenii păcătoși înapoi la neprihănire fără să folosească forța, amenințarea sau constrângerea. În termenii metaforei folosite, că El poate aduce pe Mireasa lui Hristos la maturitatea cerută de căsătorie fără să folosească metode incompatibile cu neprihănirea.

Astfel, operațiunea în care este angajat Dumnezeu astăzi este aceea de a chema biserica Sa la un nivel de maturitate spirituală neatins vreodată în istoria sacră. Operațiunea este descrisă astfel, pentru biserica rămășiței:

„Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1709).

Aceasta este ocupația lui Dumnezeu astăzi. Ea a început în 1888, pentru generația în viață, și se va încheia atunci când biserica Sa va înțelege privilegiul înalt la care este chemată, și se va declara dispusă să urmeze pe Miel dincolo de perdea, în locul prea sfânt al noului legământ, acolo unde omenescul și divinul devin din nou una. Biserica va fi gata să se îmbrace cu in subțire atunci când va transforma în realitate ecuația simplă încredințată acestei biserici în 1888: „Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MB 180).

„Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa...” Dacă urmărește, de ce nu a reușit până acum? Și dacă nu a reușit timp de 120 de ani, ce speranță putem avea că va reuși vreodată?

Dacă ne interesează de ce nu a reușit timp de 120 de ani, răspunsuri există, și nu sunt deloc măgulitoare pentru mândria laodiceană. Când a venit la ai Săi cu soluția simplă pentru realizarea

întrupării lui Hristos în biserica Sa, Hristos a fost răstignit în persoana solilor Săi, Duhul Sfânt a fost insultat, și astfel Dumnezeu nu a reușit să realizeze obiectivul Său din marea controversă, să „reproducă în mod desăvârșit„ caracterul lui Hristos în poporul Său, să facă din el „continuarea întrupării lui Hristos.”

Această operație extrem de fină nu se poate face prin tărie sau putere, ci doar prin convingerea produsă de Duhul lui Dumnezeu, atunci când suntem dispuși să deschidem ușa templului în care El trebuie să intre. Elementul determinant în maturizarea Miresei este dragostea jertfitoare a lui Hristos. Este un domeniu în care „educația, cultura, exercitarea voinței” își au propria lor sferă de influență, dar aici ele sunt cu totul lipsite de putere. Cu alte cuvinte, acest popor nu va fi niciodată pregătit pentru părtășia cu natura divină, atâta timp cât Hristos este ținut la ușă, Duhul Sfânt batjocorit, iar Dumnezeu împiedicat să facă din biserica Sa continuarea întrupării lui Hristos.

Profețiile făcute acum un secol, că prejudecățile de la Minneapolis vor da o recoltă bogată, se împlinesc la literă. Îngerul bisericii Laodicea nu recunoaște că „a avut loc o depărtare de Dumnezeu în poporul nostru,” și că, din acest motiv, toate încercările de a motiva biserica să lucreze pentru Dumnezeu, să „încheie” lucrarea, nu sunt decât activism strident, frecție la un picior de lemn, teatru de proastă calitate de care generația tânără a început deja să se scârbească.

Așa se întâmplă când batjocorim ecuația simplă care putea lumina întreg pământul cu slava lui Dumnezeu, și preferăm în locul ei zdrențele teologiei Babilonului, predicate de pe un tron pe care Hristos L-a părăsit în 1844.